

Lumina veșniciei

Lumina veșniciei

„Lucrurile care se văd sînt trecătoare, pe cînd cele care nu se văd sînt veșnice”. (2 Corinteni 4.18)

Simt mai mult ca oricînd că toate sînt deșertăciune, în afară de lucrurile veșnice. Toți știm acest lucru, însă orice altceva ne va apărea ca o pierdere cînd îl vom întîlni pe Domnul nostru iubit.

Știu că sînt un lucrător de rînd, însă știu de asemenea că vine ceasul în care, cu excepția harului Său veșnic și a Celui care îi este izvorul, singurul lucru demn de care se va aminti (dacă în acel moment ne va putea veni în amintire), va fi slujba și lucrarea făcută pentru Cel care ne-a iubit.

În curînd va veni timpul în care vom spune despre tot ce, în viața și în calea noastră, n-a fost Isus Hristos: „Acesta a fost timp pierdut!”

Credința străpunge vălul și vede lucrurile nevăzute; acestea își iau adevărata lor valoare într-o altă lume și credința, cînd este vie, vede lucrurile nevăzute.

Cînd îl vom vedea, nu vom regreta nici un sacrificiu!

Domnul, în harul Său, să ridice lucrători la secerișul Său! Inima mea este stăpînită de acest gînd, atîta timp cît nu este cu Domnul Hristos în cer, unde, prin har, va fi pentru totdeauna. Simt tot mai mult că lucrurile care nu se văd sînt singurele reale; nu concep să-mi dau inima pentru nimic altceva.

Dacă trăim pentru a sluji Domnului Hristos, suferința de pe pămînt ne este salvatoare; dar oricare ar fi binecuvîntarea de care sîntem înconjurați, străbătînd suferința, ea nu este mai puțin dureroasă.

Nu vă lăsați deloc; căci dacă slujim într-adevăr Domnului, trebuie - mai mult sau mai puțin - să întîlnim lupte, încercare și durere. Dacă este o lucrare a dragostei și o răbdare a nădejdi pe care o urmărim, este de asemenea o lume a credinței; dar cu toate că aceasta aduce pe cale roade prețioase, pe care le putem vedea că se coc, timpul bucuriei va fi marea zi a secerișului. Înțelepciunea clară și realizarea acestei nădejdi dă lucrării noastre un caracter real și adînc de sfințenie. Dacă doriți să secerăți cu bucurie, trebuie să semănați cu lacrimi, căci lucrați în mijlocul răului. Dacă punem griul în snopi, el nu este la adăpost atîta timp cît este pe cîmp, ci îngrijirile prevăzătoare și supravegherea secerătorului țin pînă ce este adus în grînar.

Lot a văzut o cîmpie bine udată și o cetate; el s-a așezat pe pămînt și, prin urmare, s-a găsit în mijlocul judecății. Dimpotrivă, Avraam a căutat o cetate nevăzută și a dobîndit binecuvîntarea și mîngîierea de a-L avea pe Domnul cu el, oriunde se ducea.

Ce fericită va fi partea noastră, cînd ne vom trezi sătui de chipul Său (Psalmul 17.5) și cînd toate greutățile și luptele vor fi luat sfîrșit! Fraților, nu este nimic în această perspectivă, ca să vă faceți să tresăriți de bucurie mergînd să-L întîlniți pe Domnul Isus Hristos, nimic care să aducă în fața voastră dispreț pentru lumea aceasta și pentru bucuriile ei întinate? Dragostea și aprobarea Domnului - și nu lucrurile care vor dispărea - să fie mobilul care să vă conducă!